

Esteve Plantada – *L'artefacte del límit*

Un cos
mai no percep els límits d'allò que diu.
Es manifesta en el tall d'un vers,
omple els forats que fan de benzina,
es fa addicte a l'horror del buit
i a la barbàrie
de dir massa coses.

Un cos
després d'haver fet possible el miracle
de posseir l'engany,
sap que no en té prou amb el blanc del llibre.
I cerca l'espai que s'escapa dels marges,
que pot ser, també, cendra d'una fosca sublim.
Ratlla, el cos, l'arbrat de cada cementiri,
i busca rere cada porta
un altre cos
un altre bes
un indicati d'algun record
i tota la quietud del món en l'infinít.
Busca, encara, més enllà,
perquè el món és poca cosa,
i els passadissos de la veritat ofeguen
com ofega la mà de l'esbudellador.

El cos,
en un últim intent ple d'agonia,
aconsegueix l'oportunitat
de saber-se
en l'esperança d'un marc real
i aconsegueix, per fi el miracle:
saber-se llenç d'una oportunitat,
escriure's de dalt a baix,
perquè ningú pugui confondre,
mai més,
la poesia amb la virtut.